

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1266624/3

בבית הדין הרבני אזורי אשקלון

לפני כבוד הדיינים:

הרב מאיר כהנא – אב"ד, הרב שלמה צרור, הרב דניאל גודיס

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד דן מלכיאלי)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד שמשון דויד)

הנדון: האם יש לחייב בהוצאות משפט בגין חזרה מהסכמה להתמחרות?

פסק דין

החלטה זו ניתנת בהמשך להחלטת ביה"ד מיום ט"ז בשבט תשפ"ב (18.1.2022), כנימוקים מורחבים להחלטה, כאמור בסעיפים ה-ו בהחלטה הנ"ל.

רקע עובדתי

הצדדים התגרשו בתאריך ט' במרחשון תשפ"א (27/10/2020). בהסכם הגירושין אשר קיבל תוקף פסק דין בביה"ד בתאריך ח' במרחשון תשפ"א (26/10/2020) הוסכם שלאחר הגירושין ידונו בחלוקת הרכוש והכתובה.

הצדדים קנו דירה על הנייר במסגרת "מחיר למשתכן". מחיר הדירה הוא 772,000 ₪, והצדדים שילמו סך של 192,000 ₪.

בדיון האחרון בתאריך 13/10/2021 הופיע האיש וב"כ. האשה לא הופיעה, וב"כ הופיע.

בהחלטת ביה"ד מתאריך 13/10/2021 סעיף ג' נכתב שהצדדים יתמחרו על מכירת הדירה. עוד נכתב שצד שיעכב את ההתמחרות, יחויב בהוצאות משפט.

שבועיים לאחר ההחלטה הנ"ל פנתה האשה בבקשה לא לבצע את ההתמחרות, והודיעה כי היא מסכימה שהאיש ירכוש את חלקה לפי הערכת שמאי. האיש פנה לביה"ד לחייב את האשה בהוצאות משפט, הואיל והאשה הפרה את החלטות ביה"ד לערוך התמחרות על הדירה.

דיון והחלטה

כפני ביה"ד עומדות שתי הכרעות. האחת, האם חזרת האשה מהסכמת ב"כ להתמחרות, ומוכנה שהאיש ירכוש את חלקה על פי הערכת שמאי, נחשבת כהפרת החלטת ביה"ד, ולכן יש לחייבה בהוצאות משפט. השניה, האם עכ"פ יש לקבל את בקשתה של האשה לא לבצע התמחרות, אלא שהאיש ירכוש את חלקה לפי הערכת שמאי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

א. הסכמה להתמחרות, גוד או אגוד, האם היא דוקא במחיר השוק, או אף להעלות במחיר בגמ' ב"ב (יא). תנן:

"אין חולקין את החצר עד שיהא ד' אמות לזה וד' אמות לזה, ולא את השדה וכו' ולא את הגינה, וכו', ולא את בית הברד, ולא את בית השלחין, עד שיהא בהן כדי לזה וכדי לזה. זה הכלל כל שייחלק ושמנו עליו חולקין."

וכתב הרמב"ם (פ"א משכנים ה"א), וז"ל:

"אחד הקונה מחבירו חצי שדהו, או שנים שקנו מאחד שדה, או שירשו, או שניתנה להם במתנה, או שהחזיקו בה מן ההפקר, או נכסי הגר, כללו של דבר כל שיש ביניהם שותפות בקרקע, וביקש אחד מן השותפים לחלוק וליטול חלקו לברו, אם יש באותה קרקע דין חלוקה כופה את שאר השותפין וחולקין עמו."

אלא, דכשאין בשותפות כדי לזה וכדי לזה, פליגי אמוראי בגמ' שם (יג.), דלרב יהודה אית דינא דגוד או אגוד, ופי' רש"י (ד"ה אית דינא): "זה שרוצה לחלוק אומר לזה שאינו רוצה לחלוק, או קוץ לי דמים וקנה לך חלקי, או אני אקוץ דמים, ואתן לך בחלקך שאי אפשר בשותפותך", ולרב נחמן לית ליה דינא דגוד או אגוד, ופי' רש"י (ד"ה לית דינא): "שזה יכול לומר לא שלך אקנה ולא שלי אמכור, אלא שותפין נהיה בה". ושם (ע"ב) אמר אמימר הלכתא אית דינא דגוד או אגוד. וכן כתבו לדינא הרי"ף שם (ח:) והרא"ש (פ"א סימן נ), וכ"כ הרמב"ם (פ"א משכנים ה"ב), וז"ל:

"אחד מן השותפין שאמר לחבירו במקום שאין בו דין חלוקה, או בדבר שאי אפשר שייחלקו כגון שפחה או כלי, מכור לי חלקך בכך וכך, או קנה ממני בשער הזה, הדין עמו, וכופין את הנתבע למכור לחבירו או לקנות ממנו."

וכ"כ הטורש"ע (סימן קעא סעי' ו).

לפי"ז, בנידון דידן שהדירה אינה ראויה לחלוקה, ואינה ראויה למגורים לשני הצדדים יחדיו לאחר הגירושין, פשיטא שכל אחד מהצדדים רשאי לתבוע גוד או אגוד. לענ"ד בכה"ג גם רב נחמן מודה דאמרינן גוד או אגוד, דכל מה דאמר רב נחמן דלא אמרינן גוד או אגוד, אינו אלא באופן ששני השותפים יכולים להשתמש יחדיו במה שהם שותפים בו, ובכה"ג ס"ל שאין אחד השותפים יכול לכוף את השותף השני גוד או אגוד, אולם באופן שלא יוכלו השותפים להשתמש בשותפות יחדיו, וכגון נידון דידן, פשיטא דאמרינן גוד או אגוד.

אלא דפליגי רבוותא אם האי דינא דגוד או אגוד הוא אף בהעלאת דמים, או אף בהפחתת הדמים, או דוקא בשומת בית דין. בתוספות בבא בתרא (יג. ד"ה אית דינא) כתבו דנראה לר"י דאפילו בדמים יקרים הרבה יותר משוויו יכול לומר גוד או אגוד, אלא שריצב"א חולק, דאם כן כל עשיר יסלק עני שותפו בדבר שאין בו דין חלוקה. כדברי הריצב"א כתב הטור (סימן קעא ס"ו) בשם רבינו שמעיה והגאונים, וכן הכריע המאירי ב"ב (יג. ד"ה כל) במחלוקת הנ"ל. וכדברי ר"י כתב בשו"ת הרשב"א המיוחסות לרמב"ן (סימן מג) לדקדק מדברי רש"י, והיינו, כיון שרש"י תלה הדבר בקיצת הדמים, אלמא דס"ל שזה יכול להעלות בדמים, וכתב במיוחסות לרמב"ן שכן דעת גדולי הראשונים כפרש"י והר"י ברצלוני והרמב"ם, אלא שכתב שיש חולקים וס"ל כריצב"א דשמין הדבר בבית דין, ומי שרוצה ליתן שוויו נוטל, אבל להעלות בדמים לא.

גם הרא"ש שם (פ"א סימן נ) כתב לבאר בדברי רש"י דרשאי לומר גוד או אגוד אפילו שוה מנה במאתים, וכתב שיש מפרשים שמין את הנכסים בבי"ד, ומי שרוצה ליתן דמיו נוטל, והוכיחו כן ממתני' דכתובות (צא.): "אם אמרו יתומים הרי אנו מעלין על נכסי אבינו יפה דינר [...] אין

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שומעין להם, אלא שמין את הנכסים בבי"ד". ודחה הרא"ש דבריהם, דשאני התם דאית להו פסידא, משא"כ הכא לית ליה פסידא, דהא אמר ליה או תן לי או קח. וכתב הרא"ש שהעיקר כדעת רש"י והרמב"ם. ע"כ.

ומה שכתבו במיוחסות לרמב"ן והרא"ש בדעת הרמב"ם, הוא ממה שכתב הרמב"ם (פ"א משכנים ה"ב) הנ"ל, וז"ל:

"אחד מן השותפין שאמר לחבירו במקום שאין בו דין חלוקה, או בדבר שאי אפשר שיחלקו כגון שפחה או כלי, מכור לי חלקך בכך וכך, או קנה ממני בשער הזה, הדין עמו, וכופין את הנתבע למכור לחבירו או לקנות ממנו."

וממה שכתב הרמב"ם "כשער הזה", משמע דלאו דוקא בשומת בית דין, וזה דלא כמש"כ הרמב"ם בפ"י המשניות ב"ב (פ"א מ"ו) דאין כופין בגוד או אגוד אלא בשוויו. ובשו"ת הריב"ש (סימן תפג) כתב שהסכמת האחרונים שיכול לכופו להעלות בדמים, ודברי הראשונים הנ"ל הובאו בב"י (שם). וכן כתב בח"י הרשב"א ב"ב (יג. ד"ה אות) דמעלין אפילו על שוה מנה מאתיים וכדברי רש"י, ודחה דברי החולקים כמו שכתב הרא"ש, וסיים שכן דעת כל רבותינו והרמב"ן. וכ"כ בח"י הריטב"א שם (ד"ה אית דינא).

ולענין הלכה, מרן השו"ע (סימן קעא ס"ו) הביא לשונו של הרמב"ם הנ"ל, ועל פי המבואר בבית יוסף שהרמב"ן והרא"ש ביארו דעת הרמב"ם להעלות בדמים, הכי נקטינן בדעת מרן השו"ע, וכן כתב הרמ"א שם להדיא, וז"ל: "אפילו אמר ליתן בו הרבה יותר מדמיו, צריך השני לקנות או למכור".

ב. האם יכול לומר קים לי כרבינו ישעיה והגאונים

הגם דחזינן בכנסת הגדולה (סימן קעא הגה"ט אות יט) שכתב, וז"ל:

"בספר המפה פסקו כהרא"ש ורבנו בעל הטורים, וכ"פ מהרי"א בסימן פ"א. אבל מהרש"ך בח"ג סימן ס"ח כתב ומאחר דאיכא פלוגתא דרבוותא אין כח ביד השותף להכריחו בדינא דגוד או איגוד בעילוי, דמצי למימר קים לי כרבינו ישעיה והגאונים ז"ל."

מכל מקום סוגיין דעלמא דנקטינן כדעת הרמב"ן והרא"ש והריב"ש, וכן דעת הרמב"ם לדברי הרמב"ן והרא"ש כפי שהביאם מרן הב"י, וסתמא דמילתא דכשהביא מרן השו"ע דברי הרמב"ם, כוונת מרן היתה כפי המבואר בב"י. וכיון שנקטינן שאין המוחזק יכול לומר קים לי נגד מרן השו"ע, וכמש"כ מרן הראש"ל רבינו עובדיה יוסף ז"ל בשו"ת יביע אומר ח"ט חחו"מ (סימן א) ועוד, הכי נקטינן לדינא.

וכן חזינא בפד"ר ח"ג (עמ' 71) פסק דין מהרבנים הגאונים הדאייה, בן מנחם והדס שהעירו מדברי המהרש"ך הנ"ל, אולם כתבו שלפי המקובל בידינו על פי דברי האו"ת, הנתיבות וחות יאיר אין המוחזק יכול לומר קים לי כריצב"א ודעימיה, שהרי כתב האו"ת בקיצור תקפו כהן (סימן קכג – קכד) וז"ל:

"ובפרט דין שנזכר בשו"ע, והמחבר והרמ"א והשמיטו דעת החולק, קבלה בידי וכן ראיתי מדיינים מומחים, וכן דן אני ובא מבלי לטעון קים לי כדעת החולק, כיון שהרב ב"י והרמ"א שמו זכרונו אחר הדלת, אין לחוש לו."

וכ"כ החוות יאיר והנתיבות.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. האם אמרינן גוד או אגוד גם לפחות ממחיר השוק

אלא שמדברי הה"מ (שם) מבואר דאף לפחות משער השוק אמרינן גוד או אגוד, שכתב וז"ל:

"ויש שהיו סוברין לומר שאין אומרינן כן אלא בשומת בי"ד, אבל לא ביתר מכן, והעיקר כדברי רבינו שכל אחד יכול לקצוב הדמים לרצונו ולומר לחבירו, או קנה כשיעור הזה או מכור הן חסר הן יתר משומת בי"ד".

אולם במיוחסות לרמב"ן בתשו' הנ"ל כתב להדיא בשם הרמ"ה איפכא, וז"ל:

"מיהו כתב הרמ"ה ז"ל דדוקא אם בא לעלות על דמיו שומעין לו, אבל לפחות מדמיו אין שומעין לו, שאם אתה אומר כן עשיר ועני שהניח להם אביהם מידי דלאו בר חלוקה, הרי עשיר אומר לעני תנה לי פחות מדמיה, או אני אתנם, והוא יודע שלרש אין כל, ואין לאל ידו ליקח אותה אפילו שוה מאתיים במנה, וימצא העשיר לוקח על כרחו דעני פחות מדמיו, ואם אתה אומר כן, לקתה מידת הדין".

דברי המיוחסות לרמב"ן בשם הרמ"ה הובאו בב"י (שם), וכ"כ לדינא הרמ"א (סימן קעא ס"ו), וז"ל:

"ואין אדם יכול לומר לחבירו גוד או אגוד בפחות משוויו, דאם לא כן ידחוק העשיר את העני למכור את שלו פחות משוויו".

כדברי המיוחסות לרמב"ן בשם הרמ"ה כן כתב המאירי ב"ב (יג. ד"ה כל), וז"ל:

"ויראה אף לשיטה הראשונה [היינו שאפשר להעלות בדמים, ולאפוקי משיטת הריצב"א ודעימיה – ד.ג.] שאם זה עני אצל עשיר ומתוך שעשיר זה חומד את הדבר, רוצה להעלותו כדי שיניחחו לו, לא נכפוהו אלא בדמיו, וכן אם דבר זה שוה לזה המגזם יותר מחבירו, כגון שסמוכה לשדה שלו, או לאיזו סיבה, וכן אם העשיר נותן ברירה לדמים קלים, ואומר או תנהו בזול או קנהו בשער זה, אין שומעין לו, אלא אומר לו גוד או איגוד על פי בקיאים".

וכן כתב בפירושו הר"ן על הרי"ף ב"ב (יג.), וז"ל:

"וכתב הרא"ה ז"ל דוקא אם באו לעלות על דמיו הוא ששומעין לו, אבל לפחות מדמיו, ודאי אין שומעין לו, שאם אתה אומר כן לקתה מדת הדין, שהעשיר יאמר לעני או קח אתה בפחות מדמיה, או אקח, ומתוך שהעני אינו יכול ליקח, נמצא עשיר לוקח בע"כ של עני בפחות מדמיו, אלא ודאי בפיתח אין שומעין לו".

והכי מוכח מדברי הרא"ש והרשב"א הנ"ל, שהרי הרא"ש והרשב"א כתבו שהריצב"א הוכיח כן דלא אמרינן גוד או אגוד אלא בשומת בית דין ממתני' דכתובות (צא.) לענין כתובת בנין דכרין דמי שהיה נשוי לשתי נשים ומתו ואח"כ מת הוא, ויתומים מבקשין כתובת אמן, ואין שם אלא שתי כתובות חולקין בשוה, היה שם מותר דינר, אלו נוטלין כתובת אמן, ואלו נוטלין כתובת אמן. אם אמרו יתומים אנהנו מעלים על נכסי אבינו יפה דינר כדי שיטלו כתובת אמן, אין שומעין להם, ומוכח ממתני' דהשומא היא על פי בית דין. וכתבו הרא"ש והרשב"א לדחות הראיה, דשאני התם דאיכא פסידא לבני האם שכתובת אמן פחותה מכתובה האחרת, משא"כ הכא בדינא דגוד או אגוד ליכא פסידא, דהא אומר לו תן לי או קח ממני. ואם איתא דס"ל לרא"ש והרשב"א דגוד או אגוד הוא גם לפחות משווי הנכס, בודאי שיש פסידא לעני שאינו יכול ליקח אף בפחות, ועל כרחך גם לדבריהם רק בעילוי הדמים מהני גוד או אגוד.

אלא שמצאתי ביד רמ"ה בבא בתרא (יג. ד"ה הרי אמרו) שכתב כעין דברי הה"מ, וז"ל:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

"רב יהודה אמר אית דינא דגוד או אגוד, דמצי חד מינייהו למימר ליה לחבריה, גוד את כוליה במנה והב לי דמי חולקאי, ואי את לא ניחא לך למיגד, אגוד אנא כוליה במנה ואיתיב לך חולקך, בין דמעלי ליה בדמים, בין בדמים פחותים, כיון דמיבחר ליה לנתבע למיגד או לאוגודי בהנהו דמים גופייהו, הדין עמו."

ולכאורה יש סתירה בין דברי הרמ"ה שהובא בתשו' הרמב"ן לדברי הרמ"ה ביד רמ"ה. אולם לפי מש"כ לעיל שהר"ן בפירושו על הרי"ף כתב כן בשם הרא"ה, אפשר שיש לגרוס בתשובת הרמב"ן הרא"ה ולא הרמ"ה.

שו"ר בשו"ת אשר לשלמה לרב הגאון שלמה אבן דאנאן שכתב שהמנהג הוא לא כדברי הרמב"ן בשם הרמ"ה והרמ"א, ובין ביותר ובין בפחות מצי למימר גוד או אגוד. וכתב לבאר בטעמא דמילתא שהרי הה"מ כתב דדינא דגוד או אגוד הוא בין בחסר בין ביתר, וכיון שמרן השו"ע שם (ס"ו) הביא לשונו של הרמב"ם, והה"מ הכי ס"ל בדעת הרמב"ם - הכי נקטינן, שהרי הרדב"ז כתב שסמוך על דברי הה"מ שהיה אדם גדול ובקי ורוב שיטתו כשיטת הרשב"א, וגם דקדק בדברי הרמב"ם בכל הצורך. ע"כ.

אולם, מאידך חזינא בשו"ת דגל מתנה אפרים לרב הגאון אפרים לנייאדו (בנו של הרב הגאון שלמה לנייאדו בעל שו"ת בית דינו של שלמה), שהביא דברי הרמב"ן בשם הרמ"ה וכתב, דלא מצינו מאן דפליג עליה, דבודאי על פחות משוויה לא דברו חכמים כלל, וכל שכן לכת הסוברים דאף ביותר משוויה אינו יכול להעלותו, אלא שמין אותו בשומת בי"ד, דהדבר פשוט דאינהו סברי לה בזו כרמ"ה, וכדברי הרמ"ה פסק גם הרמ"א, ולא כתב שהמנהג לא כן. ועוד, שלכאורה אינו מוכרח לומר שהרב המגיד כתב כן בדעת הרמב"ם, אלא דהכי ס"ל.

ועכ"פ לדינא נראה דנקטינן כדברי תשובות המיוחסות לרמב"ן בשם הרמ"ה [הרא"ה], וכ"כ הר"ן בשם הרא"ה, וכ"כ המאירי בדעת הראשונים דס"ל דגוד או אגוד הכא אף בעילוי דמים, ולא בשומת דמים, וכן מוכח מדברי הרא"ש והרשב"א וכנ"ל, וכן כתב לדינא הרמ"א. וכן בספר ערך השלחן (סימן קצא סק"ג) הביא דברי הרמ"ה בסתם, וכ"כ בספר ערוך השולחן שם (אות ט).

ד. משמעות הדברים לנידון דידן

לכן, אין לפרש החלטת ביה"ד הנ"ל שהצדדים יתמחרו על הדירה, דהיינו, גם לפחות ממחיר השוק, אלא כוונת החלטת ביה"ד היא לבצע התמחרות באופן שהצדדים יעלו את המחיר ממחיר השוק. ולפי"ז, כיון שההתמחרות צריכה להתבצע למעלה מן השוק, הרי שצריכים לידע את מחיר השוק, ולמנות שמאי שיתן הערכה לשווי דירה. ממילא, אין בבקשת האשה חזרה מהחלטת ביה"ד, ולכן אין לחייב את האשה בהוצאות משפט.

הרב דניאל גודיס – דיין

קראתי את דברי כב' ידידי הרה"ג דניאל גודיס שליט"א, ואף אני שותף למסקנה שיש להיענות לבקשת הנתבעת למנות שמאי, ולא להיצמד ללשון ההחלטה מיום 13.10.2021 המורה על ביצוע התמחרות ללא צורך בהערכת שמאי.

אלא שלעניין חיוב ההוצאות איני מסכים עמו, ואני סבור שיש לחייב את הנתבעת בהוצאות משפט ממשיות, המביאות לידי ביטוי את הזמן שנדרש ביה"ד לדיון בהעדרה תוך הסתמכות על דברי עורך דינה, ללא לקיחת אחריות שלה על הדברים בזמן אמת, את זמן העיכוב שנגרם להליך בשל היעדרות זו, ואת הזמן שנדרש מביה"ד לכתובת החלטת ביניים מיותרת זו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

כל הרעיון בהגעה להסכמה בדיון ביום 13.10.2021 היה לפשט את הליך פירוק השיתוף ולהביאו אל סופו המהיר. כבר בסעיף ו' בהחלטה הנ"ל חייב ביה"ד את הנתבעת בהוצאות משפט בשל העיכוב בהליך עד לדיון הנ"ל, והציפייה היתה שמכאן ואילך יחתור ההליך אל סופו הקרוב, ללא צורך בדיון נוסף או בהחלטות נוספות.

התעתוע שבהסכמה להתמחרות ללא הערכת שמאי, מתוך כוונה לרכוש את הנכס, ואז חזרה מההסכמה ופנייה להליך של שמאות, יוצר עיכוב מיותר נוסף, שבהגיעו כהמשך לכל עיכוב ההליך עד עתה, אינו יכול להידון רק כסוגיה הלכתית בשאלת הצורך בשמאי. כל העניין היה לדלג על השאלות ההלכתיות, ולחתור מיד אל הפירוק. ההיצמדות אל כללי ההליך הלכתי והמשפטי, לגיטימית לחלוטין בדיון עצמו, אך היא אינה לגיטימית לאחר מתן הסכמה לקיצור ההליך.

על כן, לדעתי, טוב יעשו חבריי אם יצטרפו לדעתי, שיש לחייב את הנתבעת בתשלום הוצאות משפט לצד שכנגד בסך 5,000 ₪ לתשלום במסגרת פירוק השיתוף, ובנוסף לחיובה בהוצאות משפט לקופת המדינה בסך 2,500 ₪ לתשלום תוך 90 יום.

הרב מאיר כהנא – אב"ד

קראתי את דברי חבריי. לדעתי אכן ראוי לחייב בהוצאות משפט כאשר צד אחד מעכב את ההליך, ובמיוחד כשהוא עושה זאת באמצעות אי הופעתו לדיון.

אך בנידון דידן הנתבעת הודיעה תוך 14 יום לאחר הדיון, כי היא אינה יכולה לרכוש את חלקו של התובע בדירה, ועל כן היא עלולה להפסיד סכומי כסף גדולים אם תבוצע החלטת ביה"ד שניתנה בהסכמת הצדדים, להתמחרות ללא מחיר התחלתי מוסכם וללא הערכת שמאי.

נמצא שעיקר העיכוב נבע מן הצורך לקבל החלטה שיפוטית סדורה, הכוללת את תגובת הצד שכנגד, ומהתנגדותו של התובע לביצוע הערכת השמאי, התנגדות שנמצאה כלא מוצדקת על ידי בית הדין.

על כן נראה לי נכון בנידון דידן להתרות בנתבעת, כי אם בעתיד היא תעכב את הליך פירוק השיתוף, ישקול ביה"ד חיובה בהוצאות המשפט לקופת המדינה ולצד שכנגד, גם בגלל העיכוב הנוכחי. אולם לעת עתה מוטב שלא להטיל עליה את חיוב ההוצאות בשל העיכוב הנוכחי, הואיל והיא הודיעה על כך בתוך זמן סביר.

הרב שלמה צרור – דיין

מסקנה

הלכה כדעת הרוב, ולכן:

בהמשך להחלטה מיום ט"ז בשבט תשפ"ב (18.1.2022), ביה"ד מתרה בנתבעת, כי אם בהמשך ההליך היא תגרום לעיכוב בביצוע פירוק השיתוף, ישקול ביה"ד חיובה אותה בהוצאות משפט גם בגין העיכוב הנוכחי, שנבע מאי התייצבותה לדיון, ומחזרתה מהסכמתו של בא כוחה לעריכת התמחרות ללא מינוי שמאי.

פסה"ד ניתן לפרסום לאחר השמטת פרטי הזיהוי של הצדדים.

ניתן ביום י"ז בשבט התשפ"ב (19/01/2022).

הרב דניאל גודיס

הרב שלמה צרור

הרב מאיר כהנא – אב"ד

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה